

Coloseni - comentarii F. B. Hole

„Frați sfinți” – în contrast fericit față de corinteni și galateni

Credincioșii din Colose erau mult mai avansați decât galatenii în ce privește starea lor spirituală. Pe măsură ce vom înainta în citirea acestei epistole vom vedea că erau unele lucruri importante în privința cărora apostolul Pavel avea să le atragă atenția, totuși în cele de bază ei erau caracterizați de progres, și el putea vorbi de „ordinea „lor și „tăria credinței” lor în Hristos (2.5). Ei erau deci într-un contrast fericit cu corintenii și galatenii pentru că cei dintâi erau caracterizați de dezordine și cei din urmă de darea înapoi în ce privește credința lui Hristos. Din cauza aceasta, fără îndoială, li se adresează: „către sfinți și frații credincioși”. Toți cei credincioși pot fi numiți pe drept frați sfinți, pentru că toți sunt „sfinți”, adică „puși deoparte pentru Dumnezeu”. Putem fi toți numiți frați credincioși? Mergem noi înainte în credință și în credincioșie? Să punem la inimă aceste întrebări, pentru că un credincios care se poartă cu necredincioșie nu este în stare să aprecieze îndeajuns sau să înțeleagă adevărul dezvăluit în epistola aceasta.

Rugăciune și mulțumire pentru credincioșii pe care nu-i văzuse, care aveau credință și dragoste pentru toți sfinții

Așa cum făcea deseori apostolul în epistolele sale, începe cu asigurarea colosenilor că se ruga pentru ei. Dacă vreun cuvânt de mustrare sau de corectare este necesar, el vine cu mult mai mare putere și posibilitate de primire de pe buzele care au fost folosite în mod obișnuit în rugăciune pentru noi, decât de la oricine altul. Rugăciunile lui erau totuși împreună cu mulțumiri, și amândouă fuseseră provocate de cele ce auzise privitor la ei, pentru că, așa cum ne arată versetul 1 din capitolul 2, el nu-i văzuse și nu se cunoscuseră față în față. Ajunseseră la el vești despre credința lor în Hristos și despre dragostea lor pentru toți sfinții. Aceste două lucruri, cât de simple și elementare ar apărea, sunt de o importanță extremă. Ele indică în mod hotărât și sigur că cineva are parte de firea divină (vezi 1 Ioan 3.4; 5.1). O persoană neîntoarsă la Dumnezeu poate fi foarte atașată de un credincios sau altul care o impresionează, dar nu are dragoste pentru „toți sfinții”. Aceasta n-o poate avea decât cineva născut din Dumnezeu.

Prin evanghelie, ultimul rezultat: speranța păstrată în ceruri

Nu se spune pentru ce anume se ruga apostolul decât în versetul 9. Mai întâi le spune pentru ce aducea mulțumiri: „pentru speranța care vă este păstrată în ceruri”. La speranța aceasta se face aluzie și în alte versete din epistolă (1.27; 3.4), dar nu se vorbește prea mult despre ea din cauză că ei o cunoșteau destul de bine. Vestea despre ce ajunsese la ei când cuvântul evangheliei le fusese prezentat pentru prima dată. De aici învățăm că toți cei care predică evanghelia trebuie să fie atenți să sublinieze nu numai rezultatul în prezent al eliberării de puterea păcatului dar și ultimul rezultat – introducând pe cel credincios în glorie. Tot așa ar fi o greșeală să predici ultimul rezultat fără a insista asupra rezultatului din prezent.

Harul lui Dumnezeu răspândit în toată lumea (1.6) În acele zile evanghelia trecuse peste limitele strâmte ale lui Israel și se duse în toată lumea. Ajunsesse la coloseni, care erau dintre națiuni, și consecința a fost că ei au cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr. Ne face oare harul să fim fără grijă sau indiferenți? Nicidecum, el lucrează întocmai în direcția opusă și aduce rod. Vestea bună „aduce rod și crește ca și între voi”. Atât creșterea cât și aducerea rodului sunt dovezi ale vitalității. Nu este stagnare și stricăciune acolo unde evanghelia este primită în adevăr.

Epafra, un slujitor credincios al lui Hristos (1.7,8) Din cele spuse în versetul 7 se pare că Epafra era slujitorul lui Hristos care le adusese lumina. De la el învățaseră ei vestea bună a harului lui Dumnezeu și a speranței gloriei. Versetul 8 indică faptul că el călătorise la Roma și îi făcuse cunoscut lui Pavel atât ceea ce lucrase Dumnezeu printre coloseni, cât și adâncimea și sinceritatea dragostei lor creștine. Putem vedea cât de mult îl prețuia Pavel. Vorbește despre el ca de un slujitor credincios al lui Hristos, iar la sfârșitul epistolei aflăm cât de devotat era el pentru binele spiritual al colosenilor.

Rugăciunea lui Pavel pentru ei, fără încetare (1.9-12) Știrile aduse de Epafra nu numai că l-au mișcat mult pe Pavel ca să aducă mulțumiri lui Dumnezeu, dar l-au și îndemnat la o rugăciune constantă pentru ei. În versetul 9 el începe să le spună despre ce se ruga pentru ei. Rugăciunea lui ar putea fi rezumată în patru părți: el dorea ca ei să fie umpluți de cunoștința voii lui Dumnezeu, pentru ca ei să umble într-un chip vrednic de Domnul, în toate plăcuți Lui, ca să fie întăriți, să poată suferi cu bucurie și să fie plini de un spirit de mulțumire. Dar să privim ceva mai în amănunt la aceste lucruri.

Cunoașterea spirituală a voii lui Dumnezeu (1.9) Voia lui Dumnezeu trebuie să stăpânească toate pentru noi; de aceea cunoașterea voii Lui vine în mod necesar pe primul plan. Cuvântul folosit aici pentru cunoaștere înseamnă de fapt cunoaștere deplină, și cu această cunoaștere deplină aveau să fie umpluți. Apostolul nu vroia să fie satisfăcut cu nimic mai puțin. Voia lui Dumnezeu avea să stăpânească toate gândurile lor și viitorul lor. Acesta este în adevăr un standard foarte înalt, pentru că standardul și obiectivul divin este întotdeauna mai presus de toate. Mai departe, cunoașterea noastră trebuie să fie în înțelepciune și pricepere spirituală; adică, trebuie să fie printr-o înțelegere dobândită de Duhul lui Dumnezeu, și nu numai printr-un proces intelectual. Se poate să dobândești informație biblică în același fel cum cineva obține informații istorice sau geografice, și într-un astfel de caz cineva poate fi în stare să analizeze și să expună Scripturile și totuși să fie cu totul străin de însemnătatea și puterea lor spirituală. De asemenea cunoașterea noastră trebuie să fie în toată înțelepciunea. Un om înțelept este acela care este în stare, cu o bună judecată, să aplice cunoștințele lui la împrejurările cu care se confruntă. De aceea apostolul dorea pentru coloseni, și pentru noi, ca să fie umpluți de cunoștința deplină a voii lui Dumnezeu, prin învățătura dată de Duhul Sfânt, pentru ca în felul acesta să fim conduși de ceea ce cunoaștem, și de asemenea să fim în stare să aplicăm cunoașterea noastră la detaliile practice în mijlocul împrejurărilor încurcare care ne înconjoară.

A umbla într-un chip vrednic de Domnul, aducând roade (1.10) Aceasta ne va face în stare să umblăm într-un chip vrednic de Domnul, în toate fiind plăcuți Lui. Puține lucruri sunt mai puțin triste decât a vedea un credincios zbuciumat din cauza împrejurărilor, plin de nesiguranță, oscilând când într-o parte, când în cealaltă. Dimpotrivă, fermitatea și siguranța unui credincios glorifică pe Dumnezeu. Situația aceasta a fost exemplificată într-o măsură deosebită de apostolul Pavel, așa cum vedem în Filipeni 3. Umblarea aceasta într-un mod vrednic de Domnul și

plăcând Lui este baza aducerii roadelor. Putem face deosebire între „roada Duhului” despre care se vorbește în Galateni 5.22,23, și „aducând rod” potrivit versetului 10. Acolo este roada produsă de caracterul creștinului. Aici este aducerea de roade în fapte bune. Cea dintâi pune temelia pentru cea de a doua, și amândouă sunt necesare. Faptele bune sunt produsul necesar al unui caracter care este format în adevăr potrivit lui Hristos. Faptele bune sunt fapte care exprimă viața și caracterul divin în cel credincios, și care se potrivesc Cuvântului lui Dumnezeu. Trebuie să fim caracterizați de tot felul de fapte bune.

Creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu (1.10,11) Și toate acestea nu se înfăptuiesc deplin atât timp cât suntem pe pământ, așa cum arată ultima parte a versetului 10. Deși am putea avea cunoștința voii Lui, totuși avem să creștem în cunoașterea lui Dumnezeu sau „prin deplina cunoaștere a lui Dumnezeu”. Nu numai că noi creștem în ea, dar și prin ea, deoarece cu cât cunoaștem mai mult pe Dumnezeu în mod experimental, cu atât crește statura noastră spirituală și cu atât mai mult de asemenea suntem „întăriți cu toată puterea”, așa cum precizează versetul 11.

Întăriți potrivit cu tăria gloriei Lui, pentru a îndura toate cu bucurie (1.11) Limbajul acestui verset este foarte puternic. Este „cu toată puterea”, „tăria gloriei Sale” și „toată răbdarea”. Ne-am putea întreba desigur cu uimire: „Este posibil ca niște creaturi slabe ca noi să fie întărite chiar atât de mult?”. Da, puterea gloriei este în stare să-l supună Lui toate lucrurile, așa cum ni se spune în Filipeni 3.21; de aceea ea ne poate întări acum și pe noi. Dar cu ce scop? Răspunsul la această întrebare este chiar și mai uimitor. Scopul este ca să fim în stare să îndurăm toate încercările care vin în calea noastră, nu numai cu îndelungă-răbdare, dar și cu bucurie. Poate am presupune, în mod natural, că o întărire extraordinară ar fi avută în vedere pentru fapte glorioase în slujba lui Dumnezeu, cum ar fi cele ale lui Ilie sau Pavel. Dar nu, aceasta este în vederea suferinței susținută cu răbdare și bucurie. Lumea cunoaște și admiră acea atitudine a gândirii exprimată prin cuvintele „a face haz de necaz”. Ne place de omul care face față nenorocirii cu optimism, deși optimismul lui este bazat pe un fel de fatalism și de un refuz de a privi înainte, dincolo de ziua de astăzi. Cel credincios care a crescut în cunoștința lui Dumnezeu și este întărit, poate avea parte din plin de suferință și, în loc să fie zbuciumat de dorința de a ieși din ea, o îndură cu îndelungă – răbdare; în loc de a fi nemulțumit de căile lui Dumnezeu, el este nu numai resemnat, ci bucuros. De notat, este bucuros, și nu numai optimist. Bucuria lui se arată ca niște ape adânci care curg liniștite. Dar atunci puterea pentru situația aceasta este potrivită puterii gloriei Sale. Puterea aceasta există astăzi și în curând se va arăta, încât chiar de pe acum este posibil să „vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de glorie” 1 Petru 1.6-9 ilustrează subiectul acesta.

Mulțumiri Tatălui care ne-a făcut parte de gloria cerească

Cel sfânt care este plin de bucurie ajunge în mod natural la mulțumire și laudă. De aceea cuvintele din versetul 12 vin din cele ale versetului 11. Mulțumim lui Dumnezeu ca Tată, pentru că Îl cunoaștem cu acest caracter și pentru că El a lucrat spre binele nostru în îndeplinirea scopurilor Sale de dragoste. Îi mulțumim pentru ceea ce a făcut El. Motivele mulțumirii se prezintă ca pe o scară care coboară: mergem în jos de la scopul Lui la împlinirea nevoii noastre, care era necesară pentru a se ajunge la scopul pe care l-a avut El. El ne-a făcut „să avem parte de moștenirea sfinților în lumină”. Nu spune „ca să ne facă”, nici „în curs de a fi făcuți”, ci „ne-a făcut, ne-a învrednicit”. Toți cei care cred sunt făcuți vrednici de gloria cerească, pregătiți pentru acea parte dăruită în lumina prezenței lui Dumnezeu, care va fi împărtășită în comun cu toți sfinții din perioada în care ne aflăm. Suntem foarte puțin în stare să înțelegem ce înseamnă moștenirea aceasta, totuși cât de deplină este siguranța că am fost învredniciți pentru ea de către Tatăl! Am fost învredniciți de pe acum, deși moștenirea este viitoare.

Strămutați de sub puterea întunericului în împărăția Fiului dragostei Lui

Pentru ca să fim învredniciți trebuia să fim eliberați. În starea noastră dinaintea nașterii din nou zăceam sub autoritatea întunericului. Aici, întunericul este numele dat pentru Satan și lucrările lui, după cum cuvântul lumină este folosit ca să descrie prezența lui Dumnezeu. Am fost eliberați de sub stăpânirea lui Satan, fiind aduși într-o împărăție infinit mai bună în caracterul ei – împărăția „Fiului dragostei Lui”. Venind sub autoritatea a ceea ce este perfect bine, am scăpat de sub puterea răului. Mereu ni se amintește în Noul Testament că, pentru că am crezut, suntem aduși sub autoritatea divină. Se vorbește despre împărăția lui Dumnezeu, și în evanghelia după Matei citim despre împărăția cerurilor, deoarece după cum Isus, Împăratul lui Dumnezeu, S-a așezat în ceruri, tot așa El Își va exercita domnia cerească peste pământ. Sunt folosite și alte expresii cu privire la împărăție, dar niciuna din ele nu ne dă sensul atât de măreț al apropierii și al afecțiunii ca acesta pe care îl avem aici. Cuvântul împărăție în el însuși poate avea un sunet oarecum plin de severitate pentru noi, dar nu este nicio severitate când este vorba de „împărăția Fiului dragostei Tatălui” ea vorbește în adevăr de autoritate, însă este autoritatea unei dragoste perfecte, care înfrumusețează fiecare poruncă a ei. Niciodată să nu ne opunem autorității. Fapt este că nu putem trăi fără ea. La început, când omul a căutat să se împotrivescă autorității lui Dumnezeu, îndată a căzut sub autoritatea întunecată a diavolului. Niciodată n-a fost intenția ca omul să fie absolut fără control. Dacă acum suntem eliberați de sub autoritatea lui Satan, aceasta este pentru a fi aduși în supunerea față de Fiul dragostei Lui. Jugul lui Satan este împovărat. Cei de sub el sunt asemenea demonizatului care își avea locuința printre morminte și mereu țipa și își făcea singur tăieturi cu pietre. Jugul Domnului Isus, așa cum El ne-a spus, este bun și sarcina Lui este ușoară. Strămutarea noastră de la unul la Altul a fost în adevăr schimbare.

Strămutarea, prin lucrarea de răscumpărare și de iertare a păcatelor

Strămutarea aceasta a fost realizată în puterea lucrării de răscumpărare a crucii. Numai prin răscumpărare putem obține o cale dreaptă, scoși din robia puterii întunericului. Nu ne-am putea bucura de faptul că am fost aduși din nou la Dumnezeu, dacă n-am avea iertarea tuturor păcatelor noastre, care mai înainte stăteau între noi și El. Deși adevărul glorios al versetelor 12-14 este arătat ca din partea lui Dumnezeu pe o scară care coboară, noi intrăm, din partea noastră, în cunoașterea și bucuria pentru el pe o scară care urcă, adică în ordinea inversă. În mod necesar noi începem cu iertarea păcatelor noastre. Apoi, după ce am intrat în gândul mai larg al răscumpărării, începem să prețuim marea strămutare care a avut loc și poziția noastră perfectă în care avem parte de glorie, în Hristos. Cu cât vom intra mai mult în toate acestea, cu atât mai mult inimile și buzele noastre vor fi umplute de mulțumiri către Tatăl, din care izvorăsc toate.

Splendoarea Fiului lui Dumnezeu în legătură cu creația (1.15-17) Dar dacă Tatăl este Izvorul a toate, Fiul dragostei Lui este Persoana prin care toate s-au revărsat spre noi – Cel care a împlinit toate cu prețul de nemăsurat al Lui Însuși. Răscumpărarea a ajuns să fie partea noastră prin sângele Lui; și când știm Cine este Cel care Și-a vărsat sângele, gândurile noastre despre El se îmbogățesc foarte mult. De aceea în versetele 15-17 ni se dă o priveliște a splendorii Sale în legătură cu creația. Aici este un pasaj greu de egalat, fie că apreciem felul sublim al gândurilor exprimate sau puterea de reprezentare cu care sunt redată în cele mai puține cuvinte posibile. Sublimul, puterea de reprezentare și expunerea concisă sunt îmbinate.

Domnul Isus ca Reprezentant al lui Dumnezeu Cel nevăzut și întâi – născut în sens figurativ (1.15) Două cuvinte din versetul 15 cer o remarcă scurtă. Cuvântul „chipul” care sensul de „reprezentantul”. Dumnezeu nevăzut este în mod exact reprezentat de El, lucru imposibil în afara faptului că El Însuși este Dumnezeu. Unii sunt înclinați oarecum să obiecteze din cauza celui de al doilea cuvânt din versetul acesta. În expresia „Cel întâi – născut” ei subliniază prea mult în gândirea lor cea de a doua parte a expresiei. „Dar El a fost născut”, spun ei. Expresia „întâi-născut” totuși, pe lângă cel dintâi înțeles are și un sens figurativ (ca în Ps. 89.27: Ier.31.9), care înseamnă: cel care ia locul suprem, având drepturile celui întâi-născut. În sensul acesta este folosit aici. Domnul Isus nu numai că are poziția de Reprezentant a tot ceea ce este Dumnezeu, El are și poziția de superioritate absolută asupra creației. Toată gloria creației și drepturile ei sunt asigurate de El, pentru simplul motiv că El este Creatorul, așa cum ne spune versetul 16.

Creația atribuită Fiului (1.16) În cel dintâi verset al Bibliei creația este atribuită lui Dumnezeu și este de remarcat faptul că pentru cuvântul Dumnezeu este folosit în ebraică un cuvânt la plural, Elohim. Este deosebit de important deoarece ebraica folosea nu numai singularul și pluralul, dar avea și un alt număr care însemna doi, și numai doi. Deci cuvintele lor la plural însemnau trei sau mai mulți, iar când ne îndreptăm spre Noul Testament aflăm că sunt trei Persoane în Dumnezeu. De asemenea aflăm că din cele trei Persoane, creația este atribuită totdeauna Fiului. Așa este și aici; și în versetul 16 faptul acesta măreț este prezentat în trei feluri, fiind folosite trei prepoziții: în, prin și pentru. „Au fost create prin El” literal este „în” El. adnotarea din traducerea J.N.Darby precizează că „în” dă sensul de „putere caracteristică” pentru că „El este Acela a cărui putere lăuntrică a caracterizat creația. Ea există ca o creație a Lui”. De asemenea „prin” înseamnă că El a fost „Instrumentul activ”, iar „pentru El” arată că El este „Scopul” pentru care există creația.

Hristos, Creatorul a toate în cer și pe pământ (1.16,17) Este de notat de asemenea felul cuprinzător în care este descrisă creația în pasajul acesta. Este avut în vedere atât cerul cât și pământul. Este de admirat faptul că sunt lucruri nevăzute și lucruri văzute; și se vorbește despre lucrurile nevăzute și spirituale în patru cuvinte. Noi știm care este diferența reală între tronuri și domnii, stăpâniri și autorități, dar știm că toate își datoresc Domnului Isus însăși existența lor. De două ori se spune în versetul acesta că El este Creatorul a „toate. Ca urmare a faptului acesta, El este înaintea a toate în ce privește timpul și locul; și toate se mențin prin El. stelele își urmează traseul rânduit lor, dar ele fac lucrul acesta pentru că sunt îndrumate de El.

Capul trupului, al Adunării, Cel Întâi-născut dintre cei morți (1.18) Nu este greu de înțeles că dacă El, Creatorul, a intrat în mijlocul propriei Sale creații devenind Om, El stă în mod necesar în creație ca fiind Capul și Cel Întâi născut. În versetul 18 însă aflăm că El este Cap și Întâi-născut și într-o altă relație. El este Capul trupului, Adunarea, și această Adunare este lucrarea noii creații a lui Dumnezeu. El este Cel Întâi-născut dintre cei morți, adică El își are drepturile supreme în lumea învierii. Prin urmare în toate lucrurile și în orice sferă El are cel dintâi loc. Ce adevăr glorios! Cât de minunat că avem să-L cunoaștem ca fiind Cel Întâi-născut în aceste două aspecte, în legătură cu cea dintâi creație și cu noua creație! Însă relația noastră cu EL potrivit noii creații este mult mai intimă decât a putut fi vreodată potrivit celei vechi. În toată creația El este desigur Cap, în sensul de a fi Cel dintâi, și în sensul acesta ni se spune că El este „Capul oricărui bărbat” în 1 Corinteni 11.3. El este Capul Adunării în alt sens, ilustrat de trupul omenesc. O unitate organică și vitală există între cap și celelalte mădule ale trupului, și întocmai în felul acesta este făcută o unitate vitală între Hristos și mădulele Sale din noua creație.

Un nou început în legătură cu învierea Lui (1.18) De asemenea „El este Începutul”. El era la început, așa cum ni se spune în alte texte, dar cel de aici ne spune ceva deosebit. Aici El este Începutul, și acest început este în legătură cu învierea, așa cum ne arată cuvintele care urmează. Învierea Domnului Isus a fost noul început pentru Dumnezeu. Tot ce face astăzi Dumnezeu, face în legătură cu Hristos în înviere. Toate legăturile cu El sunt de pe poziția aceasta. Să ne gândim cu rugăciune la adevărul acesta, pentru că dacă nu-l menținem cu o înțelegere spirituală, nu vom fi în stare să apreciem adevăratul creștinism.

Toată plinătatea Dumnezeirii în Hristos, bază a împăcării tuturor lucrurilor (1.19-22) În Hristos înviat aflăm deci noul început al lui Dumnezeu, dar să notăm acum adevărul important care urmează în versetele 19-22. Trebuia să fie o achitare completă a oricărei datorii care a avut loc în legătură cu vechea creație. Unii oameni lipsiți de pricepere pot începe uneori o afacere comercială și, ajungând la datorii foarte mari, termină toate fără să se gândească să le mai facă față. Pleacă apoi mai departe și își propun să înceapă altă afacere. O astfel de practică este cu totul condamnată. Dumnezeu se poartă întotdeauna cu dreptate. Prin moartea Sa, Domnul Isus a făcut o achitare în privința păcatului omului în vechea creație. Apoi, în învierea Lui, Dumnezeu a făcut un început. Versetul 19 ne spune că toată plinătatea Dumnezeirii și-a găsit plăcerea să locuiască în Fiul când El a venit să facă lucrarea Sa puternică și prin sângele crucii Lui Dumnezeirea a lucrat ca, făcând astfel pace, să fie pusă baza pentru împăcarea tuturor lucrurilor. Și putem spune cu siguranță că ceea ce urmărește Dumnezeirea, întotdeauna și împlinește.

Pace prin sângele crucii (1.20) Păcatul a făcut ca omul să alunece într-o stare de vrăjmășie cu Dumnezeu și de aceea pământul este plin de conflict, confuzie, lipsă de armonie. În moartea lui Hristos s-a făcut din punct de vedere juridic o eliberare de toate acestea prin judecata care a fost adusă asupra tuturor lucrurilor care au adus dezordine. Fiind înlăturat elementul care aducea tulburare, a rezultat pacea. Fiind stabilită pacea a putut veni împăcarea. Pacea a fost făcută. Nimeni nu are „să-și facă” pacea lui cu Dumnezeu. Oamenii nici n-ar face pace cu Dumnezeu, dacă ar trebui să o facă. Hristos este Cel care a făcut pace. El a făcut-o, nu prin viața Sa de o frumusețe și perfecție unică, ci prin moartea Sa. Noi avem desigur să ne bucurăm de pace, așa cum ni se spune în Romani 5.16: „Fiind îndreptățiți din credință, avem pace cu Dumnezeu”. Prin credință avem pace în inimile noastre, și ce minunată pace! Aici totuși ideea principală este că El a făcut pace la cruce. Singura bază posibilă de a ne bucura de pace înăuntrul nostru este pacea făcută în afara noastră, când a fost vărsat sângele crucii.

Împăcarea lucrurilor de pe pământ și din cer (1.20) Fiind făcută pacea, urmează împăcarea tuturor lucrurilor. Nu trebuie totuși să ne închipuim că aceasta ar însemna mântuirea oricui, pentru că o clauză de calificare în privința aceasta este adăugată imediat. „Toate lucrurile” se limitează la „toate lucrurile, fie de pe pământ, fie din ceruri”. Când este vorba în Filipeni 2.10 ca orice genunchi să se plece înaintea lui Isus sunt incluse și „cele de sub pământ” dar aceste cuvinte nu sunt redată și aici. Lumea celor pierduți va trebui să se supună. Aceștia vor fi condamnați, nu împăcați.

Împăcarea celor credincioși, fapt împlinit (1.21) Este foarte evident că împăcarea n-a ajuns încă la lucrurile de pe pământ. Totuși cei credincioși au și fost împăcați, așa cum spune versetul 21; și în acest verset aflăm un cuvânt care ne ajută să înțelegem ce înseamnă în adevăr împăcare – un cuvânt care descrie starea care este exact opusul împăcării – înstrăinarea. Tot felul de rele au fost acceptate de omenire ca rezultat al intrării păcatului în lume. Nu numai că ne-am atras vinovăția, dar și zăcem într-o robie teribilă. Și nu numai că suntem

în lanțuri, dar am fost și înstrăinați cu totul de Dumnezeu, în care sunt toate speranțele. Am avut nevoie de îndreptățire din cauza vinovăției noastre. Am avut nevoie de răscumpărare din cauza robiei în care ne aflăm. Și pentru că eram cu totul înstrăinați de Dumnezeu, am avut nevoie de împăcare. Înstrăinarea, trebuie să observăm, era în întregime din partea noastră. Dușmănia era în gândurile noastre față de Dumnezeu, nu în gândirea lui Dumnezeu față de noi; și dușmănia și înstrăinarea s-au arătat în fapte rele. De aceea putem spune că, dacă este un sens în care Dumnezeu are nevoie de împăcare, noi avem nevoie de ea într-un mod dublu.

Sfinți, fără pată, de nevinvitat, ca rezultat al morții lui Hristos (1.22) Împăcarea s-a înfăptuit „prin moartea” lui Hristos. Moartea Lui este baza pe care se află ea, fiind necesară lui Dumnezeu și necesară nouă. Și noi avem nevoie de ceva mai mult. Avem nevoie de lucrarea puternică în inimile noastre prin care dușmanul să fie înlăturat din ele pentru totdeauna. Ca rezultat a toate acestea Dumnezeu privește la noi ca fiind în Hristos, ca satisfacție și plăcere; în același timp noi, fiind sensibili în fața harului Său, privim la El cu toată afecțiunea. Dumnezeu își are plăcerea deplină în ceea ce este perfect. Iar efectul morții lui Hristos este că ne prezintă „sfinți și fără pată și de nevinvitat înaintea Lui”. Suntem eliberați de tot ce era în legătură cu noi ca niște copii ai lui Adam după cădere, pentru că „în trupul Său de carne, prin moarte”, s-a executat toată judecata pentru tot ce eram. Aceiași moarte este și baza pentru împăcarea viitoare a tuturor lucrurilor în cer și pe pământ. Ce perspectivă glorioasă! Sunt în cer lucruri care au fost atinse și întunecate de păcat, și acestea trebuie împăcate, deși îngerii care au păcătuit au fost aruncați în iad și în felul acesta nu au parte de împăcare. Toate de pe pământ au ajuns ruinate. Totuși va veni o zi când toate din aceste două sfere vor fi aduse în completă armonie cu voia lui Dumnezeu și se vor bucura, pentru totdeauna de lumina soarelui harului Său. Desigur, am putea spune: Doamne, grăbește ziua aceea! Este bine să ne gândim la astfel de subiecte; cu cât le vom aprofunda, cu atât mai mult se va arăta mai minunată moartea lui Hristos.

„Dacă” suntem cu adevărat ai Domnului Toate lucrurile la care am gândit presupun desigur că suntem ai Domnului în mod real, adevărat. De aceea aflăm acest „dacă” în versetul 23. Sunt unii care, auzind evanghelia, spun că și ei cred, totuși după un timp abandonează cu totul mărturisirea pe care au făcut-o. Ei nu „rămân în credință, întemeiați și neclintiți”, ei „se lasă abătuți de la speranța evangheliei”; prin aceasta ei fac să se arate că nimic nu avusese rădăcină în ei. cuvintele „acum dar v-a împăcat” din versetul 22 nu se aplică unor astfel de persoane.

Sfera de lucru a evangheliei: în toată creația Din noi în acest verset apostolul subliniază domeniul vast al evangheliei, „în întreaga creație de sub cer”, după cum în versetul 6 precizează „în toată lumea”. Ideea de aici nu este, desigur, că ar fi predicat fiecărei creații, ci sfera lucrării nu era mai mică decât orice creație. Pavel fusese făcut slujitor al acestei evanghelii. O slujire care urma să fie prezentată, cea a Adunării, era tot a lui, așa cum se precizează în versetul 25.

Suferințele lui Pavel, care aveau caracterul lui Hristos, pentru ca adevărul despre Adunare să fie cunoscut (1.24) Apostolul introduce subiectul celei de a doua slujiri a lui, făcând o referire la suferințele lui. Era în închisoare când scria și vorbea despre suferințele lui ca fiind „necazuri ale lui Hristos”. Acestea le era caracterul. Ele erau desigur necazuri pentru Hristos, de aceeași fel pe care El le-a îndurat pe calea Sa minunată pe pământ, deși într-o măsură mult mai puțin importantă. Nu mai este nevoie să spunem că Domnul Isus rămâne absolut singur în suferințele Sale de ispășire în moartea Lui. Aici nu este nicio aluzie la astfel de suferințe. Suferințele care au venit ca un șuvoi împotriva trupului lui Pavel au fost îndurate pentru întreaga Adunare, care este trupul lui Hristos. În întemnițarea lui, apostolul umplea paharul suferințelor, și acestea în folosul Adunării în sensul ei cel mai larg – nu numai pentru adunarea care era pe pământ în timpul lui, ci pentru adunarea din toate veacurile până la sfârșitul istoriei ei pământești inclusiv noi înșine. El a suferit pentru ca adevărul cu privire la adunare să fie făcut pe deplin clar și instaurat, și din aceste suferințe au izvorât epistolele acestea nemuritoare care ne învață astăzi și pe noi. În felul acesta lucrarea privitoare la adunare a devenit disponibilă astăzi și pentru noi.

Administrarea dată de Dumnezeu pentru a întregi Cuvântul Său (1.25) O administrare (gr.oikonomia) i-a fost dată de Dumnezeu pentru ca prin ea să „împlinească” sau să „întregească”, să „completeze” Cuvântul Său. Nu înseamnă că Pavel avea să scrie ultimele cuvinte ale Scripturii, pentru că după câte știm, Ioan a făcut acest lucru. Însemna că descoperirea tainei la care face aluzie în ultimele versete a fost încredințată lui și, când aceasta a fost făcut cunoscut, ultima parte a revelației a fost împlinită, cercul adevărului revelat a fost complet.

Taina descoperită; Hristos în voi, nădejdea slavei (1.26,27) În Scriptură o „taină” nu înseamnă ceva misterios sau de neînțeles, ci doar ceva care până la un timp a fost ascuns sau secret. Taina despre care este vorba aici fusese cu totul ascunsă în veacurile de la început, iar acum este descoperită numai sfinților lui Dumnezeu. Ea se referă la Hristos și la Adunare, și în mod particular la aducerea într-un singur trup și a celor dintre națiuni. Acest aspect al ei este dezvăluit foarte clar în epistola către Efeseni. Aici, însă, în versetul 27, se spune că este „Hristos în voi, nădejdea gloriei”. Când citești acest verset, se vede că „în voi” înseamnă „voi, cei dintre națiuni”. Mai înainte Dumnezeu locuise un timp în mijlocul lui Israel și apoi Mesia apăruse pentru un alt timp scurt în țara lor, dar ca Hristos să poată fi găsit acum printre cei dintre națiuni era un lucru cu totul nou, cum nu mai fusese niciodată. Era o garanție a gloriei ce va veni, pentru că Hristos va fi totul în toți în aceea zi. Nu este ușor pentru noi să ne închipuim cât de revoluționară apărea doctrina aceasta când a fost vestită pentru prima dată. Ea pune cu totul deoparte poziția specială și exclusivă a iudeilor și aceasta era o ofensă în ochii lor, stârnind împotrivirea lor furioasă. Menținerea acestui adevăr îl adusesse pe Pavel în închisoare și în multe suferințe.

Omul desăvârșit în Hristos: învățat în adevărul caracteristic dispensației de acum (1.28,29) Pe de altă parte Pavel știa marea importanță a acestui adevăr, ca fiind caracteristic acestei dispensații. Fiecare dispensație a lui Dumnezeu are un adevăr care îi este caracteristic, și acesta este adevărul specific timpului în care ne aflăm acum. Numai în măsura în care suntem învățați în el este posibil să fim „desăvârșiți” sau „maturi” în Hristos. De aceea apostolul se ostenea, luptând ca adevărul acesta să fie cunoscut, potrivit lucrării puternice a lui Hristos.

Lupta în rugăciune pentru cunoașterea tainei și pentru siguranța deplină a credinței celor care nu i-au văzut fața

Apostolul Pavel nu numai că lupta (gr.agoniza) pentru a învăța pe alții acest mare adevăr, dar lupta și în rugăciune, și aceasta cu atât mai mult cu cât știm că era reținut de la activitatea de mai înainte, de către zidurile închisorii. Rugăciunile lui erau atât de intense încât le descria ca o luptă. În lupta aceasta era condus în mod special pentru binele celor pe care nu-i văzuse față către față, cum erau colosenii, laodiceenii și alții. Vroia ca ei să ajungă la cunoașterea deplină a acestei taine și să aibă inimile unite împreună pentru că în cunoașterea aceasta se află siguranța deplină a înțelegerii. În Evrei 10.22 citim despre „siguranța deplină a credinței”, acea credință care, simplu, ia pe Dumnezeu pe cuvânt. Cu aceasta ne începem viața ca oameni credincioși. Siguranța deplină a înțelegerii arată maturitatea priceperii spirituale. Intrând în cunoașterea tainei, ultimul segment al cercului adevărului vine la locul lui, întregul devine clar și luminos, întinderea și minunția întregului plan divin începe să se reverse asupra noastră și o siguranță minunată ne umple inimile.

Strânși uniți în dragoste (2.2,3)Nu trebuie să părăsim versetul 2 fără să notăm cuvintele: „inimile lor...să fie unite în dragoste”. În taina lui Dumnezeu sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii, și prin cunoașterea ei deplină se obține siguranța deplină a înțelegerii, aceasta însă are loc când dragostea divină domnește printre sfinți. Un credincios izolat de orice colectivitate creștină și-ar putea studia Biblia în dependență de învățătura pe care o dă Duhul, ca să dobândească o bună cunoaștere mintală a ei, dar n-o poate înțelege și experimental. N-o înțelegem pe deplin până ce avem ceva experiență în dragostea frățească. Aici se află motivul, fără îndoială, pentru care taina este atât de puțin înțeleasă în zilele noastre. Adunarea lui Dumnezeu este atât de trist divizată încât se arată foarte puțină unitate în dragoste. Nu putem remedia starea divizată a Adunării, dar putem umbla în dragoste față de toți sfinții în măsura în care îi cunoaștem. Iar în măsura în care facem lucrul acesta, inimile ni se vor lărgi ca să cuprindă adevărul acesta – și în mare măsură ne vom lua locul în trupul lui Hristos, și nu în felul cum fac cei mai mulți care se gândesc la un loc într-o colectivitate creștină sau la o organizație cu o anumită denotație.

Unii oameni care doreau să-i înșele prin vorbire înduplecătoare (2.4)În cel dintâi secol nu erau dificultăți din cauza stării divizate a adunării, totuși erau dificultăți așa cum ne arată versetul 4. Începuseră să vină oameni „cu vorbirea înduplecătoare”. Vorbirea plăcută, elegantă, înduplecătoare este folosită de înșelători. Deseori mulțimea nepricepută spune despre câte un vorbitor: „Așa trebuie să fie, a vorbit așa de frumos!”. Când se face însă după aceea o cercetare a lucrurilor, se vede că nu era așa cum se gândea. Apostolul începe să-i înștiințeze mai în amănunt cu privire la acei înșelători ale căror învățături intenționau să-i îndepărteze cu totul de la înțelegerea tainei. Totuși mai înainte de a face acest lucru, el recunoaște cu bucurie binele care îi caracterizează pe coloseni, și îi îndeamnă spre un progres mai departe în direcția cea dreaptă.

Ordinea și fermitatea credinței, caracteristice colosenilor (2.5)Partea bună care îi caracteriza se arată în versetul 5. Întâi, ei aveau ordine între ei. Prin aceasta ei contrastau pe corinteni, care erau într-o stare foarte dezordonată. Desigur, și unii și alții în viața lor de adunare și în viața personală aveau să știe care erau îndemnurile apostolului. În al doilea rând, era fermitate în credința lor. Erau ca soldații care rezistaseră atacurilor în timpul luptei. N-a reușit nici un atac împotriva credinței lor.

Cunoașterea adevărului pusă în practică, cu mulțumiri (2.6,7)Versele 6,7 arată că prevenirea cea mai bună împotriva răului este progresul în direcția cea dreaptă. După ce au primit pe Hristos ca Domn al lor aveau „să umble în El”, adică să pună în practică tot ceea ce știau despre El și despre voia Lui. Fiind înrădăcinați în El, ei aveau să se zidească în El, și în felul acesta, întemeiați cu tărie în adevărata credință, erau ca niște vase pline cu ea, revărsându-se în laudă și mulțumire. Să notăm că atunci când cunoașterea noastră despre adevăr se arată în afară, în practica noastră, de asemenea și în mulțumirea pe care o aducem, atunci suntem în mod real întemeiați în ea.

Pericole din cauza filozofiei, iudaismului și superstițieiDar când nu reușește cu un atac din față, dușmanul va încerca un asalt din câte o latură. Ceea ce nu poate împlini printr-o tăgăduire deschisă și îndrăzneată, s-ar putea realiza prin insinuări subtile, prin reduceri subtile ale adevărului sau, chiar și mai bine, prin adausuri aparent inofensive la credința lui Hristos – adausuri care totuși anulează mult din vitalitatea ei. așa a fost întotdeauna planul diavolului, iar ochiul plin de atenție al lui Pavel vedea în ele semne ale pericolului pentru coloseni. De aceea restul capitolului este plin de înștiințări serioase și cu dragoste, împreună cu dezvăluirea adevărului cu scopul de a-i întări împotriva pericolelor. Înștiințările apostolului par a fi prezentate în trei părți. Aceasta se poate observa uitându-ne la versetele 8, 16 și 18, cum fiecare dintre ele începe cu un cuvânt de avertizare cu privire la activitățile oamenilor. Ele se îndreaptă în direcții diferite, dar toate sunt împotriva adevărului. În cel dintâi caz pericolul vine de la filozofie. În al doilea, de la iudaism. În al treilea de la superstiție. Toate aceste trei pericole sunt astăzi extraordinar de active și puternice, îndeosebi cel dintâi și al treilea.

Filozofia și amăgirea deșartă (2.8)Expresia „să vă fure” din versetul 8 se întâlnește numai aici și are sensul de „a lua ca pradă” (syalagogeō). Ea descrie ce ți se poate întâmpla dacă în loc de a progresa în credința lui Hristos, te supui învățăturilor filozofilor. Este un fel puternic de exprimare. În lumea veche grecii aveau filozofi renumiți. Ei nu aveau nicio cunoaștere a lui Dumnezeu sau vreoaică revelație de la El și, fără ele, își puneau mîntea la lucru în privința problemelor prezentate de om și de univers. Rezultatul învățăturilor lor nu era decât înșelăciune, toate fiind alcătuite potrivit gândirii lor despre om și despre lumea lui mică. Chiar și în timpul lui Pavel se găseau unii care doreau să potrivească învățătura creștină filozofiei grecilor, și aceasta însemna de fapt distrugerea credinței. În zilele noastre are loc același fel de lucrare. Filozofia de astăzi diferă în multe feluri de aceea din lumea veche. Două trăsături teribile o caracterizează: întâi, ea își urmărește investigațiile și felul de a prezenta teoriile, nu în ignoranță față de revelația dată de Dumnezeu, ci în respingerea ei, despre care au auzit că există; în al doilea rând, deseori ia din termenii folosiți în revelația lui Dumnezeu în Biblie, și după ce i-a golit de sensul lor scripturistic, le dă un alt sens potrivit scopurilor pe care le au ei. O transformare foarte înșelătoare! Când apostolul pune împreună filozofia și amăgirea deșartă, scria în adevăr ca un profet!

Toată plinătatea Dumnezeirii, trupește, în Hristos

Învățăturile filozofice de altădată sau de acum pretind să întregească învățătura simplă a evangheliei și să ne conducă spre o cunoaștere perfectă. În realitate ele distrug evanghelia. Hristos este testul oricărei învățături. Este ea potrivită lui Hristos? – acesta este testul. Și de ce Hristos este testul? Pentru că plinătatea Dumnezeirii locuiește în El și noi am fost „împliniți” în El. Nu trebuie nicidecum să ieșim în afara Lui. Este o asemănare izbitoare între versetul 19 din capitolul 1 și versetul 9 din capitolul 2; însă acolo este o referire la ceea ce era adevărat despre El în zilele călătoriei Sale pe pământ, în timp ce aici se spune că acesta este un lucru adevărat despre El astăzi. Este greu să-ți închipui o afirmație mai puternică a Dumnezeirii Lui și care se referă la El ca Om, spunându-se: „trupește”. Iar dacă suntem înrădăcinați și zidiți și împliniți în El așa cum ne este prezentat aici, ar fi cu totul o nebunie să ne abate spre filozofările date de creierul redus al omului care peste puțin timp va fi mâncat de viermi.

Circumcizia spirituală prin moartea lui Hristos, îngroparea și învierea Lui

Versetul 11 adaugă un alt gând important. Suntem circumciși în El, nu numai împliniți în El. iar circumcizia este o tăiere completă. Circumcizia lui Hristos a fost făcută prin moartea Lui. În moartea Lui, El a tăiat orice legătură cu vechea ordine de lucruri; El a murit față de păcat și trăiește pentru Dumnezeu, așa cum ni se spune în Romani 6.10. o circumcizie spirituală „nefăcută de mână”, a ajuns și partea noastră prin moartea Sa, care pentru noi a fost „în dezbrăcarea de trupul firii păcătoase” (cărni). Moartea a venit între noi și firea păcătoasă, și prin urmare a fost tăiată legătura cu învățăturile omului și ale lumii. Versetul 11 vorbește despre moarte, versetul 12 ne aduce înaintea îngropării și învierii. Îngroparea este dovedirea morții. Ceea ce se îndreaptă spre corupție trebuie luat dinaintea ochilor. De notat, suntem îngropați în botez. Când facem rânduiala aceasta, mergem la propria noastră înmormântare. Dar mergem la înmormântare în vederea învierii, pentru că

suntem înviați împreună cu Hristos prin credința în ceea ce a făcut Dumnezeu, când L-a înviat dintre cei morți. În aceste două versete suntem învățați despre sensul real al morții și învierii lui Hristos, de asemenea și al botezului nostru – ceea ce vede Dumnezeu în ele. Și ni se dă favoarea de a vedea în ele ceea ce face El. Aplicația acestora vine mai departe în epistola aceasta.

Aduși la viață împreună cu Hristos, într-o lume nouă (2.13)Cu versetul 13 trecem de la ceea ce s-a împlinit în Hristos la unele lucruri împlinite în noi. În ce privește starea noastră spirituală, eram morți; morți în păcatele noastre – în ceea ce am făcut; morți în necircumcizia firii noastre – în ceea ce eram. Dar acum suntem aduși la viață împreună cu Hristos, viața noastră cea nouă fiind de același fel cu a Lui. Învierea ne-a adus într-o lume nouă, iar aducerea la viață ne-a înzestrat cu o viață nouă. Totuși nu aceasta ne-a eliberat de vina păcatelor noastre. Suntem totuși eliberați. Toate greșelile ne-au fost iertate. Dar aceasta ne aduce înapoi la cruce.

Înscrisul cu porunci înlăturat prin moartea lui Hristos (2.14)Crucea a înlăturat păcatele noastre, dar, și mai mult, a șters întregul sistem de porunci care fusese împotriva noastră. Legea n-a fost nimicită, dimpotrivă, ea a fost recunoscută și respectată în moartea lui Hristos. Pe de altă parte, noi am murit față de lege prin moartea Lui și acum suntem sub har, cu toate rânduilele vechi ale legii înlăturate – cum avem exemplele din versetul 16. Felul de vorbire din versetul 14 are probabil nevoie de explicare. Cuvântul tradus „a șters” este folosit pentru anularea unui decret de lege. Ideea de „înscriș” este pentru o obligație la care omul este supus prin semnătura lui. Pavel a folosit cuvântul acesta ca o ilustrare figurativă. Fusesem obligați prin semnătura noastră la rânduilele iudaice, dar înscrisul acesta a fost anulat în moartea lui Hristos. În măsura în care ne privește el a fost pironit la cruce când El a fost răstignit. Desigur, în cuvintele acestea apostolul are în vedere în mod deosebit pe iudei.

La cruce, triumful divin asupra forțelor spirituale ale răului

Crucea este văzută și într-o altă lumină în versetul 15, încât aici ea este prezentată sub trei aspecte, pe care le putem rezuma astfel:v.11 crucea în legătură cu noi înșine și îndeosebi cu firea păcătoasă.v.14 crucea în legătură cu rânduilele legii.v.15 crucea în legătură cu forțele spirituale ale răului.Oricare ar fi aceste puteri spirituale, de la Satan în jos, la cruce s-a arătat triumful divin asupra lor. În aparență s-ar zice că puterile răului au triumfat. În realitate a fost nenorocirea lor. Așa fiind lucrurile, vedem în versetul 10 că despre Domnul Isus se vorbește ca despre „Capul oricărei stăpâniri și autorități”, nu numai datorită lucrării Sale în creație, dar și datorită lucrării împlinite la cruce.Adevărul crucii așa cum este dezvăluit în versetul 11 se referea îndeosebi la ceea ce fusese prezentat mai înainte, adică la ispita adusă de filozofie. Astăzi avem să vorbim despre ea nu numai ca de filozofie, dar și de raționalism – de închinarea înaintea intelectului uman și a raționamentelor omenești. Îndată aflăm în cruce circumcizia noastră, că s-a făcut o înlăturare totală a raționalismului, ca și a oricărei autorități care ne stăpânise. Ele nu ne mai influențează.

Rânduile – umbre ale lucrurilor viitoare

Crucea, așa cum este prezentată în versetul 14, este baza înștiințării dată de versetul 16, după cum este indicat de cuvântul „decî”. Erau mulți iudei entuziaști care vroiau să-i atragă spre rânduilele pe care le țineau sau nu le țineau, dar ei nu aveau să se îndrepte spre ele sau să le dea atenție. Sunt specificate cinci clase de rânduile, în legătură cu carnea, băutura, sărbătorile, lunile noi, sabbatele. Toate acestea erau umbre ale lucrurilor viitoare, așa cum ni se spune și în epistola către Evrei, însă trupul –adică substanța, conținutul însuși este Hristos.Dacă unii ar întreba ce ne mai pot spune aceste idei astăzi, răspunsul ar fi că ele ne sunt necesare. N-ați întâlnit niciodată adventiști de ziua a șaptea? Dacă nu, să mulțumiți lui Dumnezeu. Dar dacă ați întâlnit, să rețineți felul în care Scriptura prezintă ca greșite gândurile pe care ei caută să le răspândească, îndeosebi insistența lor asupra sabbatului iudaic. Ei te vor judeca privitor la sabbat, dacă stai de vorbă cu ei. cuvântul de aici nu este „zile de sabbat”, ci „sabbate”, având în vedere tot felul de sabbate, fie zile sau de ani.Sabbatul ca o rânduială legală a iudeilor (vezi Exod 31.13; Deut.5.15) este pus la o parte, însă aceasta desigur nu atinge faptul că o zi din șapte a fost pusă deoparte de către Dumnezeu de la începutul creației ca o zi de odihnă. Aceasta este o îndurare din partea lui Dumnezeu și noi avem să o prețuim.

Ritualism, închinare la îngeri (2.18)În versetul 18 ajungem la așa numita ispită ritualistă. Vom vedea foarte repede că este o ispită, dacă ne referim din nou la adevărul despre cruce așa cum a fost prezentat în versetul 15. Singurii îngeri care doresc să aibă închinarea noastră sunt cei răi. Îngerii sfinți refuză întotdeauna închinarea oamenilor, atribuind lui Dumnezeu orice închinare. Așa vedem, de exemplu, în Apocalipsa 19.10 și 22.9. Iar îngerii nesfinți sunt „dezbrăcați”(v.15) și învinși la cruce. Cine le va aduce deci închinare? Câtă lumină aduce crucea și în privința aceasta? Câtă eliberare aduce ea!

A se ține strâns de Cel ce este Capul (2.18,19)Este și un alt argument foarte puternic. Suntem îndreptățiți, ca mădulare ale trupului, ca fiecare dintre noi să ne „ținem strâns de Capul”. În felul acesta menținem un contact intim cu El. imaginea trupului omenesc este desigur în gândirea pe care o are Duhul, iar capul este considerat ca locul din care pornesc toate față de trup. Hrana și creșterea ajung la noi prin „încheieturi și legături”. Totuși toate vin de la cap.Este de cea mai mare importanță să ne ocupăm de privilegiul nostru și să învățăm ce înseamnă să ne ținem de Cel ce este Capul. Odată ce am învățat lucrul acesta, nu vom mai avea nevoie de vreo altă dovadă împotriva ispitei ritualismului. Dacă ni s-a dat dreptul la acces în prezența unei persoane și am privilegiul de a avea o legătură cu ea, nu mă vei mai vedea prezentându-mi cererile sau așteptând toate de la valeți.Poate cineva ar putea gândi că a da o stimă deosebită valetului, servitorului, cel puțin am arăta cât de smeriți suntem. Dar acesta este felul de purtare care ne este indicat? Nicidcum! Doar ne-am face voia noastră; și aceasta este propria voință, exact opusul smereniei. Aceasta poate fi o ilustrare a celor spuse în versetul 18.Îngerii au fost ascunși de ochii noștri în mod intenționat, ca nu cumva să le dăm locul care aparține lui Dumnezeu. Ei sunt printre cele nevăzute. Cei care s-ar închina lor ar fi oameni care s-ar lăuda cu gândirea lor firească. Începutul versetului 18 ne spune: „Nimeni să nu vă descalifice (sau: să vă facă să pierdeți premiul), făcându-și voia lui însuși în smerenie și închinare la îngeri”. Aceasta face foarte clară întreaga poziție. Este vorba de propria voință, un lucru urâcios înaintea lui Dumnezeu. Și cei care cad pradă ei pot fi în adevăr credincioși și totuși, abătuți de la Hristos, își pierd premiul.

Identificarea noastră cu Hristos în moartea Lui (2.20-22)Faptul identificării credinciosului cu Hristos în moartea și învierea Lui a fost adus înaintea noastră în versetele 11 și 12. Acum vedem că nu este numai o noțiune de doctrină, ceva care ar exista numai în domeniul teoriei. Este un fapt care urmează să exercite o influență foarte puternică asupra vieților noastre.În versetul 20 avem cuvintele „ați murit împreună cu Hristos”, iar în capitolul 3.1 cuvintele „înviați împreună cu Hristos”. Atât de completă a fost identificare, încât moartea Lui a fost moartea noastră, învierea Lui a fost învierea noastră. Se poate observa totuși că în amândouă cazurile este un „dacă”. Da, însă nu ca exprimare a îndoielii, ci pentru a da baza unui argument. Dacă este așa, atunci este faptul acesta - în sensul cuvântului „deoarece”. Unele lucruri vin ca o consecință asupra noastră deoarece am murit împreună cu Hristos; de asemenea alte lucruri trebuie să ne caracterizeze de când am înviat

împreună cu Hristos. Deoarece am murit împreună cu Hristos, adevăratele noastre interese sunt cu totul în afara lumii și a lucrurilor ei rudimentare, elementare. Deoarece am murit față de sistemul lumii, nu ne putem purta ca și cum am aparține ei. acesta este argumentul din versetul 20. Lumea, și îndeosebi lumea religioasă, are rânduilele ei cu privire la folosirea sau nefolosirea lucrurilor materiale care pier. Potrivit acestor rânduieli trebuie să nu punem mâna, să nu gustăm, să nu atingem aceasta sau aceea. Dar dacă înțelegem în adevăr identificare noastră împreună cu Hristos în moartea Lui, ne aflăm pe noi înșine în afara lumii în care stăpânesc astfel de rânduieli, și aceasta hotărăște desigur pentru noi orice fel de întrebare. Erau multe rânduieli în legătură cu legea lui Moise, care fuseseră date pentru a ține în frâu pornirile firii păcătoase. Ele nu au valabilitate cu privire la cei care au murit împreună cu Hristos. Dar punctul principal aici se referă nu atât de mult la rânduilele iudaice, cât mai ales la cele care sunt „după poruncile și învățăturile oamenilor”, rânduieli care n-au avut nicidecum îndrumarea divină. Așa sunt rânduilele pe care ritualismul le impune astăzi adeptilor pe care îi are.

Condamnarea ritualismului (2.22-23) Parte din versetele 22 și 23 sunt puse în două paranteze, pentru a le da o deosebită claritate. Cuvintele din prima paranteză ne dau exemple din rânduilele pe care apostolul le avea în gând. Cuvintele din a doua paranteză ne spun anumite lucruri care caracterizează aceste rânduieli. Ele au o aparență de înțelepciune printr-o „închinare voită” și smerenie și neglijare a trupului, în loc de a-i da cinstea care îi este datorată. Iar cuvintele care nu sunt puse în paranteze artă proveniența lor: „după poruncile și învățăturile oamenilor... pentru satisfacerea firii pământești”. Cât de categorică este această condamnare a ritualismului! Toate aceste rânduieli complicate ar arăta ca o descriere a onoarei adusă de o mare umilință. Ascetismul care este în legătură cu el ar părea un lucru mărunț. Îmbrăcăminte, încinsă cu o frânghie, hrana săracă, posturile și neglijarea trupului ar părea foarte sfinte și minunate, dar de fapt totul este după învățăturile sărace omenești și toate slujesc satisfacției firii păcătoase. În adevărul creștinism firea păcătoasă este nerecunoscută și refuzată. În ritualism (ceremonii) ea este hrănită și satisfăcută. De aceea ritualismul este condamnat.

Dezlipirea de lume și viața ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (3.1-4) Cealaltă parte a identificării noastre cu Hristos în moartea Lui este identificarea noastră în învierea Lui. Rezultatul uneia este să ne dezlipească de lumea omului, de înțelepciunea omului, de religia omului. Rezultatul celeilalte este să ne pună în legătură cu lumea lui Dumnezeu și cu tot ce este ea. Cele dintâi 4 versete din capitolul 3 ne dezvăluie binecuvântarea în care suntem introduși. Sunt lucruri care își găsesc centrul în Hristos așezat în gloria cerească. Sunt lucruri „de sus”, adică lucruri care au un caracter ceresc. La aceste lucruri urmează să fie îndreptate gândurile și afecțiunile noastre, și nu la cele de pe pământ. În prezent Hristos nu este aici, El este ascuns în Dumnezeu. Iar El este viața noastră, și toate izvoarele ascunse ale vieții noastre sunt deci ascunse cu El în Dumnezeu. Se apropie ziua când El Se va arăta, și atunci noi vom fi arătați împreună cu El în glorie. În ziua aceea va fi foarte clar unde se află viața noastră reală.

O nouă sferă de viață: gândurile la cele de sus, la Hristos (3.1-4) Se pare că lucrurile acestea n-ar fi destul de cale acum. Viața noastră acum se află exact acolo unde va fi ea. Adevărul acesta este foarte practic. Cel credincios în mod necesar trăiește și se mișcă și își are gândurile la „lucrurile de pe pământ”. Ca o creatură decăzută, înstrăinată de Dumnezeu, el nu știe nimic altceva. Totuși este un mare pericol ca noi să fim captați de lucrurile pământești. De aceea sunt necesare aceste îndemnuri. Fapt este că noi avem o sferă de viață cu totul nouă. Interesele noastre sunt centrate la dreapta lui Dumnezeu, și nu la casele și la treburile noastre, oricât de importante ar fi acestea la locul lor, ca unele care ne dau condițiile în care să facem voia lui Dumnezeu. Ne gândim la lucrurile de sus, nu odihnindu-ne în fotolii, lăsându-ne în imaginații de vis și mistice cu privire la lucrurile care ar fi în ceruri, ci îndreptându-ne gândurile spre Hristos și căutând în toate înaintarea lucrurilor cerurilor. Fiind înviați împreună cu Hristos, suntem deci ridicați la nivelul intereselor cerești și ni se permite ca pe ele să le căutăm în timp ce suntem încă pe pământ. ce poziție de extraordinară înălțare! Cât de puțin ne purtăm ca unii care am fost înviați împreună cu Hristos într-o altă rânduială de lucruri, care este cerească! Cât de mult ne sunt gândurile prinse de lucrurile pământești!

A omori mădularele care sunt pe pământ

Apostolul recunoștea cât de mari și multe sunt piedicile și de aceea ne îndeamnă să omorâm anumite lucruri. „Mădularele voastre care sunt pe pământ”, despre care vorbește versetul 5, nu sunt, desigur, mădularele trupului. Termenul este folosit în mod metaforic ca indicând anumite trăsături morale sau mai degrabă imorale ale firii pământești care ne caracterizau mai mult sau mai puțin în zilele când nu eram încă întorși la Dumnezeu. Acum avem interese cerești și de aceea aceste trăsături pur pământești trebuie omorâte. Dați morții este o expresie tare. Tendința noastră este să negociem cu aceste lucruri, și uneori chiar să îngrijim de ele. Siguranța noastră stă însă într-o purtare neîndurătoare. Cu sabia în mână, cum s-ar spune, avem să le facem față fără vreun gând de îndurare. Trebuie să le facem față în felul în care Samuel l-a tăiat în bucăți pe Agag, înaintea Domnului.

Dezbrăcarea de faptele păcătoase (3.8,9) Dar pe lângă acestea sunt alte lucruri menționate în versetele 8 și 9. Acum nu mai este „omorâți” ca în versetul 5, ci este cuvântul „a dezbrăca”. Altădată trăiam înfășurați în astfel de lucruri ca într-o îmbrăcăminte. Când ne priveau oamenii, pe acestea le vedeau. Dar trebuie să nu mai fie văzute. Nu trebuie să se mai vadă îmbrăcăminte urâtă care ne caracteriza altădată. Avem de îmbrăcat alte veșminte pe care le vom vedea în versetul 12. Observăm cât de mult lucrurile acestea menționate în versetele 8 și 9 au de a face cu limba, și prin urmare cu inima noastră care se exprimă prin ea. Păcatele cu gura sunt mult obișnuite chiar și printre creștini. Toți cunoaștem felul cuvintelor provocate de supărare, mânie și răutate. Poate un credincios adevărat să defăimeze, să blasfemieze? Destul de greu, totuși se poate să aluneci într-o vorbire despre Dumnezeu și despre lucrurile divine într-un fel ușuratic, fără respectul cuvenit. De asemenea cât de ușor este să rostești cuvinte neplăcute, chiar dacă nu ajungi la unele josnice. Dar despre minciună? Încă se mai pot găsi unii ca Anania și Safira. Și am putea merge mai departe și am afirma că fiecare dintre noi care are o conștiință sensibilă știe foarte bine că nu este lucru ușor să rămâi neclintit în adevăr în tot ce rostim.

Dezbrăcarea de omul vechi și îmbrăcarea cu omul nou, fapt împlinit la întoarcerea la Dumnezeu (3.9,10) Totuși adevărul acesta este ca o obligație a noastră pentru că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi și ne-am îmbrăcat cu cel nou. Aceasta am făcut-o când ne-am întors la Dumnezeu, și îndemnurile de a dezbrăca și a îmbrăca din versetele 8 și 12 se bazează pe acest fapt. Schimbarea care a avut loc atunci ne-a învățat să judecăm și să condamnăm și să refuzăm felul de a fi al omului vechi și caracterul lui, și să ne îmbrăcăm cu omul cel nou care este creație a lui Dumnezeu și participă la caracterul Lui. Nu spunem niciodată că am înțeles faptul acesta și l-am realizat în clipa întoarcerii noastre la Dumnezeu. Dar spunem, în lumina Scripturii, că aceasta a avut loc în acel timp al întoarcerii noastre, și că este important timpul când l-am înțeles și l-am realizat.

Hristos, totul în toți, fără deosebire

În acest om nou deosebirile din lume – fie naționale, religioase, culturale sau sociale – simplu, nu există. Hristos este totul și în toți care s-au îmbrăcat cu acest om nou, pentru că aceasta este o reproducere a Lui Însuși. Ceea ce este omul cel vechi și ce este omul cel nou, nu este ușor de înțeles și încă și mai puțin de a explica. În amândouă expresiile avem personificat un anumit caracter al omului. Într-unul avem caracterul lui Adam, în celălalt al lui Hristos. Numai că nu este ceva doar ideal, ci o schimbare reală. Felul de a fi al lui Adam a fost judecat și am terminat cu el, și ne-am îmbrăcat cu Hristos și prin urmare cu caracterul vieții Lui. Ne-am îmbrăcat cu el nu așa cum își pune un om o haină pe el, ci mai degrabă cum se împodobește cu o nouă îmbrăcă minte o pasăre care își schimbă penele. Caracterul cel nou crește în mod natural din viața cea nouă pe care o avem în Hristos.

De purtat caracterul lui Hristos ca niște aleși, sfinți și preaiubiți (3.12-15) În versetele 12-15 aflăm descris caracterul pe care avem să-l îmbrăcăm. Este în totul opusul lucrurilor aceloră de care să ne dezbrăcăm potrivit versetelor 8 și 9. Avem să dezbrăcăm caracteristicile omului vechi pentru că ne-am dezbrăcat de omul cel vechi. Avem să ne îmbrăcăm cu caracteristicile omului cel nou pentru că ne-am îmbrăcat cu omul cel nou. Ceea ce avem să fim depinde în întregime de ceea ce suntem. Suntem aleși ai lui Dumnezeu – dacă suntem în adevăr credincioși – sfinți și preaiubiți ai lui Dumnezeu. Din acestea decurge ceea ce avem să fim. Harul întotdeauna lucrează în felul acesta – întâi ce suntem, apoi ceea ce trebuie să fim. În versetele acestea Hristos ne este prezentat. Avem să purtăm caracterul Lui. Dacă este un standard pentru iertare, avem s-o arătăm altora „așa cum Hristos v-a iertat pe voi”. Pacea care trebuie să stăpânească în inimile noastre este „pacea lui Hristos”, pentru că așa citim. În versetul 13 se vorbește despre „vreo plângere”. Am auzit noi vreodată de vreun creștin care are o plângere împotriva altuia? De ce este atmosfera deseori plină cu astfel de plângeri? Dificultatea ar fi să găsești vreo colectivitate creștină fără ele! Vedem ce ni se poruncește în legătură cu toate acestea – îngăduință și iertare, și acestea, după modelul lui Hristos Însuși. De aceea avem nevoie de smerenie în gândirea noastră, de blândețe și de îndelungă răbdare, cum arată versetul 12, tot așa de dragostea care ne este poruncită în versetul 14. Dragostea este legătura desăvârșirii, pentru că ea este însăși natura lui Dumnezeu.

Pacea lui Hristos care stăpânește și spiritul de mulțumire (3.15) Pacea lui Hristos este aceea despre care El a vorbit în camera de sus, în noaptea dinaintea patimilor Sale. „Vă dau pacea Mea”, a spus El. Este acea odihnă a inimii și a minții care rezultă din încredere perfectă în iubirea Tatălui și din supunerea perfectă înaintea voii Tatălui. În capitolul acesta ni se reamintește că suntem chemați la pacea aceasta într-un singur trup. Prin urmare, pacea care stăpânește în inimile noastre ale tuturor, o atmosferă de pace cuprinde întregul trup. Cuvintele de încheiere ale acestui verset sunt semnificative: „și fiți mulțumitori”. Oamenii veacului acestuia sunt în mod special caracterizați de nemulțumire, cum citim în 2 Timotei 3.2. Ei nu văd mâna lui Dumnezeu într-un lucru sau în altul, și dacă lucrurile le merg bine, ei spun: „Așa mi-a fost norocul”. Este însă un privilegiu pentru noi să vedem mâna lui Dumnezeu în toate lucrurile și umblând în temere de El, să recunoaștem căile Sale cu un spirit de mulțumire.

Cuvântul lui Hristos care locuiește din belșug în inimi (3.16) Pacea lui Hristos este urmată de „Cuvântul lui Hristos” în versetul 16. Cuvântul Lui ne dă orice îndrumare de care avem nevoie și el trebuie să locuiască în noi, în inimile noastre. În plus, el trebuie să locuiască din belșug în noi. Inimile și mințile noastre trebuie să fie pline de el, în toată înțelepciunea. Avem nu numai să-l cunoaștem, dar să știm și cum să-l aplicăm în toate problemele pe care ni le prezintă viața. Și avem să fim atât de plini cu el încât să se reverse de la noi și să-l comunicăm unuia altuia. În relațiile de fiecare zi unii cu alții, să fim în stare să ne învățăm unii pe alții care este voia lui Dumnezeu și de asemenea să ne înștiințăm unii pe alții împotriva oricărui lucru care ne-ar abate de la voia Lui.

Starea personală spirituală în cântări (3.16) De asemenea avem să fim caracterizați de laudă și cântare. Însă imnurile și cântările noastre trebuie să fie spirituale în caracterul lor și Domnul să fie Obiectul lor înaintea noastră – ele să fie „lui Dumnezeu”. Pe lângă asta, trebuie să fim atenți la starea noastră spirituală chiar și în cântările noastre. ele să fie cu mulțumire în inimile noastre. Cântările care vin dintr-un spirit de „serbare” plăcută nouă nu au demnitatea necesară. Când inima ne este plină de sentimentul harului, atunci putem cânta într-un mod plăcut lui Dumnezeu.

Toate în Numele Domnului, cu mulțumiri (3.17) În final, fiecare faptă și amănunt din viețile noastre să fie în supunere față de Domnul și deci făcute în Numele Său și într-un spirit de mulțumire. Acest cuvânt mult cuprinzător termină îndemnurile generale. Versetul care urmează începe să se ocupe cu lucruri într-un fel mai personal.

Coloseni 3:18-22

Comportarea în lumina Scripturii în relațiile deosebite ale vieții Este demn de notat că îndemnurile din epistola aceasta nu se limitează la prezentarea unor principii generale, ci intră în detalii practice și personale. Poate am fi presupus că pentru gândirea spirituală a unor credincioși ca acei din Efes și din Colose, n-ar mai fi nimic necesar în afara principiilor, și ei ar fi fost lăsați ca ei singuri să facă aplicațiile necesare. Totuși tocmai în aceste două epistole avem detalii depline cu privire la comportarea care se potrivește în relațiile diferite ale vieții. Ni se spune exact cum să ne purtăm în lumina deplină a Noului Testament. Nu putem trece prin lume fără să avem multe și variate relații cu cei din jurul nostru. Multe din încercările și necazurile noastre vin din legătura pe care o avem cu ei, și de aceea calea lui Dumnezeu este să ne lăsăm după întoarcerea noastră la El în aceleași relații de altădată, învățându-ne însă cum să le folosim în lumina și puterea aduse de cunoașterea lui Hristos. Nu ni s-a lăsat sarcina de a îndrepta lumea. Aceasta va fi făcută practic și repede de către Domnul când El Se va ocupa de ea în judecată. Noi suntem lăsați să dăm mărturie practică despre ceea ce este drept, purtându-ne drept noi înșine.

Relația de căsătorie, de familie și de muncă Deși sunt multe și felurite relațiile din viață, gândim că ar putea fi rezumate în trei părți, așa cum vedem în versetele acestea (3.18-4.1). Este mai întâi relația de căsătorie. În al doilea rând, relația de familie care decurge din relația căsătoriei. În al treilea rând, ceea ce putem numi relația de muncă, aceasta pentru că truda a fost hotărâtă ca parte a rezultatului căderii. Organizarea vieții în lumea aceasta, potrivit gândului lui Dumnezeu, este bazată pe căsătorie. Dacă citim Matei 19, vom observa cum Domnul prezintă adevărul, întâi despre căsătorie, apoi despre copii și apoi despre bogății. Textul acesta din Coloseni se ocupă de căsătorie, de copii, de muncă, în aceeași ordine. Îndrăznim să spunem că niciodată n-a fost mai important pentru credincioși să țină seama de aceste relații într-un fel creștin, pentru că niciodată aceste instituții divine n-au fost atacate mai violent ca în timpul nostru. Ele fiind ca niște fortărețe a ceea ce este bun, diavolul urmărește distrugerea lor; și este folosită orice fel de armă, de la „modernismul” care ar avea aparența de îmbunătățire sau chiar de știință, până la „comunismul” care practică „dragostea liberă”, îi face pe copiii străzii să formeze cete fără căpătâi și uneori îi încurajează pe muncitori să distrugă proprietățile altora sau să ucidă, plângându-se de plata mizerabilă și de hrană.

Două părți implicate în relațiile noastreÎn toate relațiile noastre sunt implicate două părți. În căsătorie relația este între soț și soție; în familie, între copii și părinți; în muncă, între slujitori și stăpâni. Fiecare dintre aceste relații, în măsura în care sunt instituite de Dumnezeu, o parte își asumă conducerea și cealaltă parte este supusă. Mai mult, acesta nu este un lucru care să fie lăsat la tratative și la aranjamente ca între persoane diferite care intră într-o relație. Este o rânduială precizată de Cuvântul lui Dumnezeu.

Îndemnuri ridicate la nivelul cel mai înalt: „în Domnul”În fiecare dintre aceste trei cazuri, cuvântul se adresează întâi celor care sunt în poziția de supunere. Supunerea se potrivește soției; ascultarea copilului. În cazul robilor trebuie să fie nu numai ascultare, ci și lucrarea din inimă și cu integritate. Cel mai izbitor lucru în legătură cu îndemnurile acestea în fiecare caz este felul în care să fie făcut fiecare lucru: ca înaintea Domnului. Aceasta ridică întreaga situație la nivelul cel mai înalt. Soția este supusă, însă „în Domnul”. Înseamnă că prima rațiune a supunerii ei este că așa a rânduit Domnul. Ea se supune soțului ca exprimare a supunerii față de Domnul ei. este de așteptat desigur ca soțul ei să aibă un astfel de caracter încât supunerea față de el să nu fie o dificultate, ci o plăcere. Dar chiar și când ar fi altfel situația, ea încă va fi supusă socotind că face aceasta pentru Domnul.Aceleași principii se aplică și copiilor și slujitorilor (robilor). Ei au să țină seama de ce este plăcut Domnului. Trebuie să ne amintim că slujitorii despre care este vorba aici erau niște sclavi. În munca lor aveau foarte puțin profit sau nimic pentru ei înșiși. Totuși ei aveau să lucreze întocmai ca și cum ar fi lucrat pentru Domnul. Și în adevăr, dacă lucrau pentru El, vor primi în final din mâna Lui o răsplată deplină pentru munca lor, deși poate niciodată n-au primit cuvântul „mulțumesc” de la stăpânul lor nemilos. „Voi slujiți Domnului Hristos” (v.24) spune apostolul.Supunerea, trebuie să ne amintim, nu implică în mod necesar inferioritate ci implică recunoașterea sfântă a ordinei stabilită în mod divin.

Îndemnuri pentru soți și părințiTotodată rânduielele lui Dumnezeu nu sunt îndreptate numai într-o direcție. Dacă este un cuvânt de învățătură și îndrumare către cei care au locul de supunere, tot așa este un cuvânt și pentru cei care au rolul de conducere. În fiecare caz Duhul lui Dumnezeu își pune degetul pe locul slab. Soțul este îndemnat să iubească. Dragostea firească se poate întoarce ușor în slăbiciune, dar aceasta nu se poate întâmpla când ea este o reflectare a dragostei divine. Dacă soțul este caracterizat de dragoste, soția nu are greutate ca să-i fie supusă.Tot așa părinții să nu-i întărate pe copiii lor. Disciplina este necesară și bună, dar dacă nu este controlată de dragoste poate deveni cu ușurință exagerată și supărătoare, spre descurajarea copilului.

Dreptatea, datoria stăpânilor (4.1)În cel de al treilea caz, al stăpânilor, gândul deosebit este cel al dreptății. Fiecare stăpân credincios trebuie să se întrebe mereu cu privire la slujitorii lui: „Ce este drept? Ce este potrivit?” și de asemenea să-și aducă aminte că el însuși este un slujitor al Stăpânului care este în ceruri – un Stăpân care a spus: „Cu ce măsură măsurați vi se va măsura”.Aici deci sunt șase învățături care, dacă sunt ascultate, vor conduce mai departe să realizeze cerul pe pământ. Neînțelegerea în familie și în relațiile de muncă va fi un lucru din trecut! Dar punctul principal de aici este că noi, cei credincioși, trebuie să anticipăm binecuvântarea zilei mileniului și să urmărim voia lui Dumnezeu în relațiile pe care le avem, așteptând ziua când voia Lui se va face pe pământ așa cum este și în cer.

Stăruința în rugăciune – și pentru ca Pavel să vestească taina lui Hristos (4.1-4)Versetele 2-6 din capitolul 4 ne duc din nou la îndemnurile generale; întâi în ce privește rugăciunea, apoi în ce privește relațiile credincioșilor cu cei neînțorși la Dumnezeu.Avem să ne rugăm, și nu numai să stăruim, dar să și veghem ca să putem observa răspunsul Său la cererile noastre, și să nu uităm să-l aducem mulțumiri pentru harul primit. De asemenea, rugăciunile noastre să nu fie numai pentru noi sau chiar într-un fel egoist. Pavel îi îndemna pe coloseni să se roage pentru el, ca să poată prezenta „taina lui Hristos” despre care vorbise în această epistolă. Dorea ca ei să fie ca niște mijlocitori în favoarea lucrării lui Dumnezeu și în felul acesta să ia parte la lupta care era în legătură cu ea.Astăzi suntem foarte, foarte slabi în ce privește rugăciunea. Viața de acum este organizată pe principiul grabei, și rugăciunea este deseori făcută în grabă. Atunci ce putem spune despre „a stăruii în rugăciune?” Când dorim cu toată inima un anumit lucru, stăruim. Și cât de des ne arătăm ca niște ființe cu dorințe superficiale? Dorințele noastre merg până la un anumit punct și atunci ne unim în rugăciune – dar numai atât. Repede uităm acea nevoie și nu arătăm stăruință.

Purtarea față de cei de afară, cu har și adevăr

În versetul 5 cei care nu s-au întors la Dumnezeu sunt numiți ca fiind „cei de afară”. Unii sunt în colectivitate creștină și alții în afara ei; și este important lucru să fim corecți în relațiile noastre cu cei de afară. Suntem într-un loc de mărturie față de ei. mai întâi, purtarea noastră față de ei trebuie să fie caracterizată de înțelepciune. Aceasta fiind o realitate, putem fi siguri că avem ocazii de a mărturisi prin ceea ce suntem de „a răscumpăra timpul”, folosind orice ocazie, ținând seama de felul cum se prezintă ei înșiși.Este un lucru, totuși, de a prinde o ocazie, și altul de a folosi bine această ocazie. Cuvintele spuse în mod nepotrivit sunt deseori mai mult de regretat decât faptul de a nu spune nimic. Cuvintele noastre trebuie să fie întotdeauna cu har. Niciodată să nu coborâm la observații critice, sau pline de amărăciune, sau ironice. Dar și de altă parte, cuvintele noastre, în timp ce sunt pline de har, să nu aibă ca scop doar să fie pe placul oamenilor. Ele trebuie însoțite de cea ce reprezintă sarea – o calitate a adevărului. Harul și adevărul se aflau în Domnul nostru și ele trebuie să se arate și în cei care sunt ai Săi și chiar să le caracterizeze cuvintele.Standardul dat aici este foarte înalt. Dacă nu ajungem la el, să nu-l coborâm în gândurile noastre. să-l menținem în toată înălțimea lui așa cum este arăta în Hristos și să stăruim în a ne îndrepta spre el.

Scrisoare către Coloseni trimisă prin Tihic, cea către Filimon prin Onisim

Cu versetul 7 se termină cuprinsul epistolei și încep salutările. Acestea au multe lucruri folositoare. Tihic, despre care apostolul are cuvinte pline de afecțiune, era în mod evident purtătorul epistolei către Coloseni. Onisim, care era numit „credinciosul și preaiubitul frate”, era sclavul care fugise de la stăpân, despre care ne vorbește epistola către Filimon. Ce altceva decât harul lui Dumnezeu poate transforma un sclav necinstit și fugar într-un frate credincios și preaiubit în Hristos? Deci Tihic a dus scrisoarea către Coloseni și Onisim scrisoarea către Filimon când au plecat împreună spre Colose. Filimon nu este numit în capitolul acesta, așa cum era și natural, pentru că era o altă scrisoare pentru el. Arhip (v.7) este amintit în amândouă scrisorile.

Aristarh, Marcu și Iust, împreună lucrători cu Pavel

În timpul când scria această epistolă, Pavel era împreună cu Aristarh, Marcu și Iust. El a avut ocazia să scrie despre fiecare dintre ei cuvinte deosebit de frumoase, ca lucrători pentru împărăție și mângâiere pentru el însuși. Este foarte încurajator faptul că îl găsim pe Marcu menționat în felul acesta, deoarece istorisirea pe care o avem despre el în Fapte nu dădea speranțe. Aceasta arată cum cineva care a avut o deviere la începutul lucrării lui a fost totuși recuperat complet și a devenit folositor. În cele din urmă Marcu a fost scriitorul celei de a doua

evangeliei care Îl prezintă pe Domnul ca Slujitor perfect. Este o ilustrare a felului în care puterea lui Dumnezeu ne poate face în final plini de tărie chiar în lucrul în care am fost mai slabi.

Lupta în rugăciune a lui Epafra

Era și Epafra cu Pavel, însă era unul „dintre voi”, adică dintre coloseni deci nu „din circumcizie”. Era departe acum de cei dintre ai lui, totuși avea un zel mare pentru ei și lupta cu tot sufletul pentru ei. Această lucrare, numită aici „luptă” era împlinită în rugăciune. Rugăciunea, după cum vedem, este muncă și poate fi luptă. Epafra se ruga în așa fel încât era în adevăr o luptă pentru el, și aceasta „întotdeauna”, încât Pavel dădea mărturie că aceasta îi era practica. Deși era departe de prietenii săi, Epafra ducea o luptă reală în rugăciune pentru ei, având ca obiectiv ca ei să stea maturi și pe deplin siguri în voia lui Dumnezeu. Mare lucru este să ai o cunoaștere deplină a voii lui Dumnezeu; aceasta o dorea apostolul pentru coloseni, în capitolul 1.9. Măreț lucru este să fii cu maturitate și pe deplin sigur în voia Lui. A sta în ea înseamnă și a fi supus ei și caracterizat de ea, potrivit cu ceea ce se spune în capitolul 1.10. Este evident că dorințele și rugăciunile lui Epafra pentru sfinții din Colose și din împrejurimi erau în totul paralele cu rugăciunile lui Pavel pentru ei.

Epistola din Laodicea (4.15,16) Laodicea era o cetate din apropiere de Colose. Ea este menționată în capitolul 2.1 și de trei ori în capitolul acesta. Numele ei are un răsunet trist din cauza celor spuse de Domnul acestei adunări în Apocalipsa 3.14-22. Cu toate rugăciunile și lupta în folosul lor din partea lui Pavel și a lui Epafra, cu toate că epistolele apostolului circulau printre ei, ea a decăzut în cele mai joase adâncimi. Epistola „din Laodicea” era fără îndoială una care circula în acel timp de la o adunare la altă adunare. Epistola aceasta către Coloseni și către Laodiceeni prezintă exact acel adevăr care, dacă ar fi fost luat în seamă de laodiceeni, i-ar fi păstrat pe calea cea bună. Ea face cunoscut gloria lui Hristos, Capul adunării Sale. Ea îi îndeamnă să se țină „strânși de Cel care este Capul” (2.19). Ei însă n-au luat seama; și epistola către ei trimisă din Patmos îi arată ca deplin satisfăcuți cu ei înșiși, iar Hristos Capul, cu totul dincolo de ușă. Și noi nu suntem, în ce privește firea noastră, mai buni decât ei. De aceea să punem la inimă înștiințarea pe care o avem în starea în care se găseau ei.

Arhip: a împlini slujba primită de la Domnul (4.17,18) Să primim și cuvântul de îndemn dat lui Arhip, ca fiind aplicabil și pentru noi înșine. Ți-a dat Domnul să faci o lucrare? Atunci ia seama s-o îplinești, oricât de neînsemnată ar părea să fie. Neîmplinirea slujbei înseamnă lenevie, care îndată deschide ușa către declin și către dezastru spiritual. Nimic altceva nu ne poate păstra decât harul acesta cu care se termină epistola.

clickbible.org